

Η «κατοικία του Θεού» στα σπλάχνα της Παναγίας

[Ορθοδοξία](#) / [Θεοτόκος](#)

[Αρχιμανδρίτης π. Ιάκωβος Κανάκης, Δρ. Θεολογίας](#)

Πόσα κείμενα έχουν γραφτεί για την Παναγία και πάλι είναι λίγα και πάντα θα είναι λίγα για να εγκωμιάσουν το τιμώτατο Πρόσωπό της. Όμως και οι άνθρωποι δεν θα σταματήσουμε ποτέ να κάνουμε το έργο αυτό, να μιλούμε για Εκείνη, να την υμνούμε, να την ευχαριστούμε για το μέγιστο γεγονός της Ενσάρκωσης του Λόγου, της Ενανθρώπησης του Χριστού.

Η Παναγία ήταν αυτή που υπηρέτησε το μεγάλο Μυστήριο, το γεγονός ότι ο Θεός έγινε άνθρωπος και ο άνθρωπος μπορεί να γίνει θεός. Ο Θεός διάλεξε να έρθει στον κόσμο με αυτόν τον τρόπο, μέσω του ανθρώπου. Κατά τον λόγο σύγχρονου διανοητή « Ο Θεός επιθυμεί, εξ αγάπης, να ζήσει την ζωή του πλάσματός Του, και αποκτά έτσι έναν αιώνιο, ανθρώπινο μαζί και θείο εαυτό, και ο άνθρωπος, από την άλλη, αγαπά και επιθυμεί να ανοίγεται στην ίδια την ζωή του Θεού, βρίσκοντας τον αυθεντικό και πλήρη εαυτό του σ' Αυτόν». Αυτό το αποτέλεσμα, που δίνει την δυνατότητα της θεώσεως σε κάθε άνθρωπο, πραγματοποιήθηκε στην κοιλία της Παναγίας, την οποία η Πατερική Γραμματεία ονόμασε «εργαστήριο ενώσεως των

δύο φύσεων». Σε αυτό ακριβώς ας σταθούμε. Στην κοιλία της Θεοτόκου που έζησε ο Χριστός για εννέα μήνες. Ο Χριστός που ήταν και είναι Θεός και άνθρωπος. Τι απερίγραπτο βίωμα είχε η Παναγία; Όλος ο θεάνθρωπος μέσα στα σπλάγχνα της! Γι' αυτό και οι Πατέρες μένουν μόνο σε αυτό, εγκωμιάζοντάς την και δεν εισέρχονται στις ομιλίες τους στο βάθος αυτού του Μυστηρίου. Τι να πουν; Τι να ερμηνεύσουν; Τι να γράψουν; Είναι Όλο και Όλη ένα Μυστήριο.

Η Παναγία είναι μία, αλλά προς την κατεύθυνση της δικής της ζωής, μπορεί να πλησιάσει ο πιστός. Αναφέρει κάτι σημαντικό ο άγιος Μάξιμος ο ομολογητής που προτρέπει σε αυτόν τον δρόμο: « Όποιος πιστεύει φοβάται, και όποιος φοβάται ταπεινοφρονεί, και όποιος ταπεινοφρονεί γίνεται πράος κρατώντας μέσα του άπρακτα τα παρά φύση κινήματα του θυμού και της επιθυμίας. Ο πράος φυλάει τις

εντολές • όποιος φυλάει τις εντολές γίνεται καθάρος • όποιος γίνεται καθάρος φωτίζεται εσωτερικά, και όποιος φωτιστεί γίνεται άξιος να συγκοιμηθεί με τον νυμφίο Λόγο στον κοιτώνα των μυστηρίων». Ο άγιος εδώ σημειώνει εμπειρικά το δρόμο για την ένωση με τον Θεό.

Αναφέρει και άλλα σημάδια της πορείας αυτής: «Όποιος καταφώτισε το νου του με τα θεία νοήματα και συνήθισε την γλώσσα του να δοξολογεί αδιάκοπα το Δημιουργό με θείους ύμνους και εξαγίασε τις αισθήσεις του με τις αγνές φαντασίες, αυτός στο κατ' εικόνα θείο καλό, πρόσθεσε το καθ' ομοίωση αγαθό της γνώμης του». Το όσα καταγράφει ο ιερός πατέρας μπορεί να μοιάζουν ουτοπικά, αλλά βιώνονται και σήμερα από ανθρώπους που το θέλουν και αγωνίζονται για αυτό. Προσθέτει: «Ο Θεός είναι ο ήλιος της δικαιοσύνης (Μαλ.4,2) σκορπώντας σ' όλους γενικά τις ακτίνες της καλοσύνης του, και η ψυχή γίνεται στο φρόνημα είτε κερι, όταν αγαπά το Θεό, ή πηλός όταν αγαπά την ύλη. Όπως λοιπόν σύμφωνα με την φύση του ο πηλός ξεραίνεται από τον ήλιο, ενώ το κερι κατά φύση μαλακώνει, έτσι και κάθε ψυχή που αγαπά την ύλη και τον κόσμο ακούοντας τις νουθεσίες του Θεού και αντιδρώντας με το φρόνημα καθώς πηλός σκληραίνει και όπως ο Φαραώ, σπρώχνει τον εαυτό της στην καταστροφή (Εξ. 7,13). Αλλά και κάθε ψυχή που αγαπά το Θεό σαν κερι που είναι μαλακώνει και με την εισδοχή των θεϊκών σημείων και τύπων γίνεται πνευματικό κατοικητήριο του Θεού (Εφ. 2,22)» .

MISSING_ARG_ACCESS_TOKEN